

Hồi 334

Hiệp lộ tương phùng

Lưu Dụ đứng trên đầu tường, nhìn thuyền giặc không ngừng đến gần, chuyện đang nghĩ trong đầu lại là mấy câu Nhậm Thanh Thị đã nói lúc chia tay.

Nhậm Thanh Thị có ý giải thích ả tại sao lại muốn hạ thủ giết gã ở Kiến Khang. Với sự tinh minh của gã, nhất thời cũng không có cách nào phân biệt được thực hư trong lời nói của ả.

Không biết có phải vì Phương Linh bị áp giải lên thành lâu, thấp thoáng thấy được hình ảnh của Nhậm Thanh Thị từ trên mình nữ nhân này, đã khiến cho gã nghĩ tới sự diễm lệ động lòng người rất tương đồng của hai người, lại cũng võ công cao cường, nhưng ngoại trừ những thứ đó ra, so đo công phu trầm tĩnh lãnh đạm, Phương Linh còn kém Nhậm Thanh Thị không chỉ một bậc.

Như Phương Linh hiện tại, đôi mắt bắn ra bao cừ hận và oán độc thâm sâu, đối lại là Nhậm Thanh Thị dưới tình huống này, khẳng định vẫn ung dung không khẩn trương, phơi bày bộ dạng hấp dẫn động tâm như muốn đầu hàng mình, ông ẹo cuốn hút, khiến cho bất cứ một nam nhân nào cũng bất nhẫn làm hại ả.

“Đến rồi!”.

Lưu Dụ sực tỉnh khỏi cơn trầm tư, nhìn sang Lý Hưng Quốc mới lên tiếng, họ Lý hai mắt nhuộm thần sắc sợ hãi, hiển nhiên đã bị thế giặc làm hồn phi phách tán.

Hà Duệ chỉ gan hơn Lý Hưng Quốc một chút, hít một hơi lạnh: “Tiêu Liệt Vũ không ngờ lại có nhiều chiến thuyền như vậy, nhân số chắc không dưới ba ngàn”.

Lão Thủ cười nói: “Đến càng nhiều càng tốt, chín là có thể tung một lưới quét sạch hết. Lưu gia tính chuẩn nhất, đoán được Tiêu tặc có tâm muốn giành cứ địa để tranh hùng, cho nên đem cất giấu thực lực thật sự, lại bị một chiêu của Lưu Dụ kéo rốc ra hết, khiến cho Tiêu tặc phơi bày toàn thân ra ánh sáng”.

Lưu Dụ thầm khen ngợi, Lão Thủ không hổ là cao thủ lèo lái tàu thuyền của Bắc Phủ binh, quen gặp cục diện sóng to gió lớn, đã từng trải biết bao khảo nghiệm.

Vương Hoảng trái lại rất bình tĩnh, trầm giọng: “Tổng cộng có ba mươi hai thuyền phá sóng, mỗi thuyền cỡ trăm mạng, binh lực của địch nhân cũng cỡ ba ngàn”.

Ba mươi hai chiếc thuyền lướt sóng không thấp phong đăng, cứ như quái vật dưới biển lộ mình trong bóng đêm, lội biển mà tới, tìm người để ăn thịt. Hơn hai trăm người đứng trên thành lâu đều biết rõ Tiêu Liệt Vũ và đám thủ hạ của hắn trên sự thật còn hung tàn đáng sợ hơn bất cứ mãnh thú nào.

Một hàng thuyền giặc gần bến tàu nhất chỉ còn cách bờ không tới ba chục trượng.

Sa thuyền cắm neo ở bến tàu, cô độc linh đình vật vờ như con dê tế phẩm đang đợi bày thú đến cắn xé.

Đây hoàn toàn là cảm giác xúc cảnh sinh tình, trên sự thật sa thuyền là cạm bẫy tử vong đáng sợ, lại cũng vì sa thuyền vốn thuộc Đại Hải minh, càng làm cho đối phương sinh ra cảm giác an toàn, không phòng bị gì. Giả như thuyền này không phải là đoạt từ tay Phương Linh, mà là cố ý đậu chỗ bến tàu, địch nhân khẳng định sẽ sinh cảnh giác, trước hết dùng hỏa tiễn hủy diệt nó rồi mới lên bờ công thành.

Đây là tâm lý vi diệu phi thường.

Lưu Dụ thầm kêu nguy hiểm thật, nếu mình không nghĩ ra chiều này, cho dù có thể giết Tiêu Liệt Vũ, nhưng phải dùng hơn hai trăm người đi đối phó ba ngàn tên cướp biển hung hãn, cuối cùng tất phải đi đến kết quả thành phá nhân vong, huống hồ gì trong số hơn hai trăm người này, ngoại trừ Lão Thủ và đám huynh đệ của hắn ra, ai ai cũng mất đi đầu chí, e rằng chưa đợi đến lúc địch nhân công thành đã sớm trốn chạy tứ tán.

Lưu Dụ giờ Liệt Thạch cung, hữu thủ cầm kinh tiễn dẫn lửa đặt lên dây cung, mỉm cười: “Châm lửa!”.

“Phụt!”.

Lão Thủ châm đuốc lửa, chực chờ gã ra chỉ thị kế tiếp, tay cầm đuốc lửa không run rẩy chút xíu nào.

Chỉ có vào giờ phút đối diện sinh tử mới có thể thật sự nhận thức một người.

Lưu Dụ nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, chiều “cạm bẫy tử vong” này là một chủ ý thành linh hiện ra, gã giữ sa thuyền lại ở bến tàu vốn chỉ là để thị uy, hòng chọc giận Tiêu Liệt Vũ, làm cho hắn hùng hục gấp vội báo thù.

Chiến thuyền gần bến tàu nhất chỉ còn cách không tới năm trượng, địch hạm xa nhất cũng chỉ ngoài ba chục trượng, tạo cho bọn họ cảm giác địch nhân hoàn toàn không hiểm kỵ, đang tranh nhau chen lấn cập bến lên bờ.

Khu bến tàu cách Đông môn Diêm Thành chỉ hơn tám trăm bước, bến tàu lớn nhỏ mười mấy chỗ, đủ chỗ để một nửa số thuyền cướp đồng thời cập bến thả neo.

Sa thuyền đậu ngay vị trí chính giữa khu bến tàu.

Lưu Dụ nhớ tới hội nghị thương lượng chống cướp ở Thái thú phủ, lúc đó gã nghĩ nếu có Cơ Biệt ở đây, vẫn khó lòng trùng diễn uy phong “nhất tiễn trầm Ẩn Long”, không những vì hình thế địa lý khác biệt, còn là vì khó mà nhận ra chiếc thuyền chở Tiêu Liệt Vũ giữa đám thuyền giặc.

Vào lúc đó, gã đã nghĩ ra chiêu số dùng sa thuyền để phá thuyền địch.

Lưu Dụ quát lớn: “Châm lửa!”.

Lão Thủ gơ cao ngọn đuốc, châm vào phần vải tấm dầu hỏa cột ở đầu tên.

Kinh tiễn biến thành hỏa tiễn.

Bảy tám chiếc thuyền địch đang ù ù ghé vào hai bến tàu bên cạnh sa thuyền, thuyền giặc đang sau nối đuôi mà tới, nhất thời bến tàu và mặt biển toàn là bóng buồm và chiến thuyền đen sì.

Thình lình thuyền giặc truyền ra tiếng quát tháo kinh hoảng hỗn loạn, còn có chiếc đánh chuông cảnh báo.

Lý Hưng Quốc kinh hãi: “Tặc tử phát giác rồi!”.

Hà Duệ cũng khẩn trương: “Bọn chúng ngửi thấy mùi dầu hỏa loang quanh sa thuyền”.

Lưu Dụ cười thốt: “Trễ rồi!”.

Hữu thủ vận kinh, kéo “Liệt Thạch cung” thành hình trăng rằm, giây cung bật vút, hỏa tiễn rời khỏi dây bay ra, vẽ thành một đường cong mỹ lệ giữa không trung, xông lên trời cao, nhắm hướng sa thuyền ngoài tám trăm mấy bộ. Ánh lửa hỏa tiễn kéo theo giúp cho đám thủ vệ trên tường thành không khó theo dõi mũi tên quan hệ tới sinh tử tồn vong của bọn họ, theo dõi trọn quá trình rục rở hoàn thành nhiệm vụ.

“Vù”!

Hỏa tiễn đâm phập vào nóc khoang sa thuyền.

Ban đầu vẫn chỉ là một ánh lửa nhen nhúm bốc cháy trên nóc khoang thuyền, tiếp đó lửa thần tốc khuếch triển một cách kinh hồn, lan ra khắp thuyền, sau đó cả thuyền chìm trong biển lửa, chiếu sáng cả khu bến tàu, thuyền địch hoàn toàn bị hãm giữa hỏa quang ngùn ngụt.

Ngọn lửa xộc thẳng lên trời, đầu thế dập tắt, bất quá vẫn chưa ảnh hưởng tới thuyền địch xung quanh được.

Dưới sự mòn mỏi trong chờ của húng nhân trên đầu tường, “oành”! Nóc khoang thuyền bắn lên không, hóa thành những chấm lửa tàn gỗ mù trời, thanh thế kinh hồn đến cực điểm, rải rắc xuống thuyền giặc xung quanh như một tấm lưới lửa, sáng chói kỳ diệu.

Tiếp đó những tiếng nổ liên tục vang vọng kịch liệt, sa thuyền biến thành một lò lửa, chấn động bay bắn không ngừng trên mặt biển, mỗi một tiếng nổ lớn đều văng ra hỏa cầu hỏa tinh chói lòa, bắn ra khắp bốn phương tám hướng, ba mươi mấy chiếc thuyền giặc không có chiếc nào may mắn tránh khỏi, ít nhiều gì cũng bị dính lửa.

Ba chiếc thuyền gần nhất đưa đầu chịu trận, chiếc bị bên trái, chiếc bị bên phải, chiếc ngay đầu thuyền, đều bị nổ cháy, bị lửa thiêu rụi không thể dập tắt.

Chuyện càng khiến cho người ta nhìn không biết chớp mắt đã xảy ra, mấy trăm viên pháo bông từ chính giữa vùng lửa đỏ của sa thuyền liên tu bất tận bắn vọt ra, loạn xạ chói lòa bao phủ hoàn toàn không gian giữa thuyền này thuyền nọ cũng như trên không thuyền địch, đầu đầu cũng tràn ngập ánh pháo bông ngũ quang thập sắc, lửa chỗ này lửa chỗ nọ, liền kết lại thành một sức hủy diệt “diễm lệ”, như một bức họa quỷ dị kinh tâm động phách.

Những cánh buồm thay nhau bốc cháy, từ lúc Lưu Dụ bắn ra hỏa tiễn đến giờ chỉ mới trải qua mười mấy lần hít thở, mặt biển khu bến tàu lại đã biến thành một biển lửa.

Giữa tiếng kêu la thảm thiết kinh hoàng, địch nhân sợ chết lẫn nhau bỏ thuyền nhảy xuống biển, đám cướp biển vốn thanh thế hùng hổ hung hãn, giờ đã không còn thành hàng thành ngũ gì nữa. Giả như Lưu Dụ trong tay có đủ quân lực, chỉ cần cỡ năm trăm Bắc Phủ binh hoặc Hoang nhân tinh nhuệ, lúc này liền có thể mở cửa thành xuất kích, chém giết đối phương không kịp trở tay. Chỉ hận hai trăm mấy chục người ở đây miễn cưỡng thủ thành thì còn có thể, muốn bọn họ chính diện giao phong với địch nhân nào có khác gì kêu bọn họ đi tìm chết.

Tường thành rần rần tiếng hò la hoan hô, sĩ khí phấn chấn.

Lão Thủ cười khà khà: “Công cụ công thành của lão Tiều khẳng định đã tiêu tòng rồi”.

Hà Duyệt gật đầu: “Địch nhân không còn đường thoái, cách duy nhất để quân binh trở lại là công hạ Diễm Thành, nếu không sau này còn xông pha giang hồ gì được nữa”.

Lưu Dụ nhìn địch nhân bỏ thuyền lội lên bến tàu, thông dong thốt: “Địch nhân chắc có đem dây móc câu theo mình, vẫn có thể đông người lẫn số ít, leo tường tấn công”.

“Rột rột” tiếng nước động.

Bất chợt mấy bóng người trôi khỏi mặt nước, nhảy lên bến thuyền, ánh lửa ngùn ngụt chiến lên bọn chúng biến thành tám bóng đen, phẳng phất như thủy quái lặn mình vọt khỏi mặt nước đến ăn thịt.

Người dẫn đầu tay cầm thiết côn dài cỡ một trượng rưỡi, thân thể khô ngô chắc nịch, tóc dài xõa vai, tuy có chút mắc cỡ ướn nhẹ người ngòm, lại không giảm đi khí thế cuốn hút bá đạo, khiến cho ai vừa nhìn thấy cũng phải in hằn ấn tượng, vĩnh viễn khó quên.

Lưu Dụ thầm thất kinh. Gã quan sát cục trường tổng quát, vừa nhìn thấy uy thế của người này là biết liền phải bậc cao thủ, cũng tầm cỡ bọn Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến. Mình có thể thắng được hần hay không, vẫn còn chưa đoán định được.

Vương Hoằng giật nảy: “Tiêu Liệt Vũ!”.

Lưu Dụ quát lớn: “Cung tiễn chuẩn bị!”.

Quân binh thủ thành đứng trên tường đồng thời rút kinh tiễn căng trên dây cung, bất cứ lúc nào cũng có thể buông dây, cũng có khí thế không kém, không khí liền khẩn trương hẳn.

Bọn cướp vẫn không ngừng bò lên bến tàu từ biển lửa, một số đã quăng mất binh khí cung tiễn, chỉ còn tay không lên bờ.

Lưu Dụ phất tay, thủ hạ nghe lệnh lùi Phương Linh ra bên cạnh gã, để cho Tiêu Liệt Vũ có thể nhìn thấy ả.

Tiêu Liệt Vũ có đám hải tặc tiền hô hậu ủng sải bước đi tới, dưới ánh hỏa quang chiếu rọi từ trên đầu tường, cuối cùng đã triển hiện hình tướng uy mãnh khó bì.

Kẻ cầm đầu cướp biển ác danh bay khắp gần xa, hung thần ngoại hiệu “Ác Long vương”, đầu tóc đen rậm, lưng hùm vai gấu, sừng sững như ngọn Bá Vương côn của hần, mặt mày vuông vức, đôi mắt khép thành hai đường kẻ dưới hàng lông mày dày kín, tạo cảm giác lạnh buốt như lưỡi đao, vô tình lãnh khốc hơn ai hết.

Cái mũi ung và bộ râu ngắn dưới cằm càng cường điệu đường nét cứng lạnh của hần, làm cho hần càng uy vũ hung hãn. Tuổi tác chắc không tới ba mươi, sau khi đụng phải biến cố nguy kịch như vậy mà vẫn bình tĩnh trầm ổn được, khiến cho người ta hiểu rõ hần là kẻ có thể chống chọi lại bất kỳ một thất bại gian khó nào.

Lưu Dụ quát lớn: “Bản nhân Bắc Phủ binh Lưu Dụ, cung nghênh tiêu huynh đại giá. Nói ngắn gọn lại, Tiêu huynh có dám cùng Lưu Dụ ta đơn đả độc đấu một trận, dùng sinh tử quyết định thắng bại không? Giả như Tiêu huynh có thể giết Lưu Dụ ta, bên ta không những

phóng thích Phương Linh, người của phe ta cũng triệt tẩu khỏi Diêm Thành. Mời Tiều huynh quyết định!”.

Tiêu Liệt Vũ ngạc nhiên dừng bước, ngó nhìn Lưu Dụ trên đầu thành.

Đám cướp đều dừng lại theo chủ túng.

Lúc này bọn cướp đã có hơn hai ngàn tên lên bờ, tràn đầy khu bến tàu, nếu có đủ công cụ công thành, dễ dàng biến Diêm Thành thành bình địa.

Lưu Dụ lại dám đoán chắc Tiêu Liệt Vũ khó mà cự tuyệt đề nghị của gã.

Với tính kiêu ngạo đó giờ của Tiêu Liệt Vũ, sau khi gặp phải hao hụt làm sao chịu bỏ qua cơ hội duy nhất để vãn hồi mặt mũi trước đám thủ hạ?

Hướng hồ Tiêu Liệt Vũ căn bản đâu có coi Lưu Dụ gã ra gì, chiến thắng không những có thể thu hồi được người đẹp, hơn nữa còn được dâng tặng cả tòa thành trì, lại có thể dương danh thiên hạ, đả phá thần thoại “nhất tiễn trầm Ẩn Long” của Lưu Dụ, chuyện tiện nghi như vậy làm sao mà không chịu cho được? Quả nhiên Tiêu Liệt Vũ ngửa mặt cười lớn, sau đó song mục bắn thần quang, ngữ điệu thần thái hùng dũng: “Lưu Dụ ngươi đã muốn tìm chết, Tiêu mỗ đương nhiên sẽ thành toàn cho ngươi”.

Tiếp đó quay đầu nói với thủ hạ: “Ta và Lưu Dụ công bình quyết chiến, các ngươi không được xen tay. Mau thoái ra sau cho ta!”.

Đám cướp liền như thủy triều thoái dời ra sau, gần hai ngàn tên đông nghẹt kín mít bên rìa bến tàu.

Lưu Dụ liền phân phó thủ hạ thả dây xuống, đồng thời thấp giọng dặn dò: “Nếu ta bất hạnh mất mạng, các ngươi để Phương Linh lại, lập tức theo cửa Tây dùng dây thừng đã chuẩn bị sẵn mà cấp tốc thoái chạy, đừng phản kháng vô vị”.

Mọi người nghe vậy đều thấy cảm động, một chủ soái xả thân vì mình như vậy, bọn họ lần đầu gặp được.

Lão Thủ nói: “Lưu gia nhất định sẽ cắt được thủ cấp của Tiêu Liệt Vũ”.

Lưu Dụ cười dài một tiếng, vọt lên gò tường thành, tràn trề tâm tình tráng sĩ một đi không trở lại, lần theo dây thừng leo xuống.

oOo

Nhiếp Thiên Hoàn đứng ở bến tàu, nhìn thuyền buồm chở Nhậm Thanh Thị dần dần tiếp cận.

Vân Long hạm và ba chiến thuyền Xích Long của Lưỡng Hồ bang đang cắm neo ở bến tàu gần cửa sông, cờ xí tung bay dưới bầu trời đầy sao, hiển hiện uy thế như mặt trời giữa ban ngày của Lưỡng Hồ bang.

Ai có thể khống chế Đại Giang, kẻ đó có thể xưng bá phương Nam.

Hành động trọng yếu nhất của Hoàn Huyền sau trận chiến Phì Thủy là chiếm lĩnh Ba Thục, khống chế ngọn nguồn Đại Giang, như vậy không còn phải lo ngại cổ nữa. Thêm vào sự kết thành liên minh với Nhiếp Thiên Hoàn y, vùng trung du Đại Giang đâu có địch thủ.

Một dải Lưỡng Hồ lắm gạo nhiều cá, sự ủng hộ của Nhiếp Thiên Hoàn đối với Hoàn Huyền lập tức giúp cho thực lực của Hoàn Huyền vọt lên trên Kiến Khang quân.

Hác Trường Hanh cá nhân đâu có thích Hoàn Huyền, trong mắt y, Hoàn Huyền chỉ là loài sài lang đội lốt người, căn bản không có nhân tính. Sự hợp tác của bọn họ thuần túy là vì lợi ích riêng tư của mỗi một phe, người giả ta dối, không có chút đạo nghĩa gì để nói.

Nhưng sự phát triển của tình thế lại vượt ra ngoài ý liệu của hai phía. Đặc biệt là nhiều phen thất bại dưới tay Hoang nhân, cả sự quật khởi đột ngột của Lưu Dụ đã ép bọn họ càng lúc càng phải y lại vào đối phương.

Có thể nói ngày nào Biên Hoang Tập vẫn còn trong tay Hoang nhân, ngày nào Lưu Dụ vẫn còn mạnh bạo tác oai tác quái, bọn họ không thể không bắt tay ứng phó nguy cơ.

Biên Hoang Tập cùng Đại Giang bang kết hợp thành một đã hình thành uy hiếp trực diện đối với Đại Giang bang. Trong trường tranh đấu này, một nửa bước cũng không thể nhường nhịn.

Hiện thời cục diện đối đầu giao tranh giữa phe y và Hoàn Huyền với Kiến Khang quân, chìa khóa then chốt ở chỗ Bắc Phủ binh gườm gườm rình rập bên cạnh.

Kinh Châu cũng có nhân tố không sáng sủa gì, bởi chướng ngại là ở hai kẻ Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ.

Bất quá hai kẻ này không còn được bao nhiêu ngày tháng, y và Hoàn Huyền đã nghị định kế hoạch toàn diện dùng đối phó bọn chúng, chỉ đợi thời cơ đến mà thôi.

Nhậm Thanh Thị có phải sẽ mang tin tức mà y đã chờ đợi mòn mỏi không?

Thuyền buồm từ từ cập bờ.

Sau khi đưa Doãn Thanh Nhã đến một cô đảo mang tên Ứng Thiên ở giữa Động Đình hồ, trong lòng y lăm lăm cứ dâng hiện hình ảnh mỹ lệ của Nhậm Thanh Thị, đây là tín hiệu nguy hiểm đến cực đoan.

Cho nên lúc đối diện nữ tử này cứ như đi trên băng mỏng, một giây phút không cẩn thận sẽ bị my thuật của ả thừa dịp dòn vào chốn vạn kiếp không góc đầu dậy nổi.

Bất quá y tự biết mình đã lọt vào thế hạ phong, bởi bất kể y có tâm ngoan thủ lạt tới cỡ nào, vẫn biết không có cách nào hạ độc thủ giết chết ả, hơn nữa y cứ không ngừng tìm kiếm lý do không giết ả, ví như ả còn có giá trị lợi dụng rất lớn.

Tiếng cười yêu kiều từ trên thuyền truyền đến.

Nhiếp Thiên Hoàn định thần ra đón.

oOo

Hoàn Huyền trên lưng ngựa nhìn thuyền buồm lái khỏi bến tàu Giang Lăng, dọc theo Đại Giang thuận dòng xuống hướng Đông.

Thuyền này chở Can Quy và năm mươi hảo thủ tinh tuyển, phụ trách tiến hành nhiệm vụ thích sát Lưu Dự. Đội thích khách đáng gọi là đáng sợ nhất phương Nam này bao gồm các cao thủ có năng lực trên mọi phương diện, nào là dụng độc, dịch dung, cơ quan, cho đến đủ loại công phu dưới nước, có thể tập hợp vây tụ cả đoạn kỳ nhân dị sĩ Kinh Châu thành một đoàn như vậy, dưới sự lãnh đạo của Can Quy, cho dù Lưu Dự có ba đầu sáu tay cũng khó tránh tử kiếp.

Còn về đối phó Cao Ngạn chỉ phái một người thôi, người này do Can Quy giới thiệu, cho dù y bản tính đa nghi, sau khi gặp qua người này cũng tin chắc Cao Ngạn tiêu đời rồi.

Tất cả hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của y.

Hầu Lượng Sinh vừa đến bên cạnh: "Xin Nam Quận công thứ tội Lượng Sinh đến trễ một bước, Lượng Sinh vừa thu được tin Tạ Diễm chạy về Kiến Khang bẩm báo triều đình xin Tư Mã Đức Tông phong y làm chủ soái, thảo phạt Thiên Sư quân".

Hoàn Huyền hiện ra thần sắc không vui, điềm đạm thốt: "Tạ Diễm sao lại đột nhiên biến thành dũng cảm như vậy?".

Hầu Lượng Sinh cung kính đáp: "Nghe nói Vương Ngung Chi trấn thủ Cối Kê đã thăm tử với con hấn dưới loạn đao của Thiên Sư quân, còn hy sinh đám con cháu Tạ gia khác, Tạ

Đạo Uẩn thân mang trọng thương được cứu về hẻm Ô Y, nghe nói vẫn còn đang gồng gượng giữa biên duyên sinh tử, tình huống không mấy lạc quan”.

Tạ Huyền hớn hờ cười thốt: “Không trách Tạ Diễm nhịn không được phen này, vội vã đi tìm chết. Tư Mã Đạo Tử đương nhiên lập tức chuẩn tấu, có đúng không?”.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Tư Mã Đạo Tử đang chơi thủ đoạn, cứ kéo dài lần nữa, mục đích không ngoài việc ép Lưu Lao Chi dâng biểu tham dự hành động thảo phạt Thiên Sư quân dưới áp lực của Tạ gia”.

Hoàn Huyền nhú mày: “Lưu Lao Chi có nhịn được không?”.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Lưu Lao Chi đâu còn đường lựa chọn, nếu hấn cự tuyệt xuất binh, tức là trở thành con người vô tình vô nghĩa, huống hồ đại bộ phận tướng lĩnh Bắc Phủ binh đều chủ trương xuất binh, Lưu Lao Chi cuối cùng chỉ còn nước khuất phục”.

Hoàn Huyền hiện ra thần sắc trầm tư: “Hiện tại Lưu Lao Chi chắc biết rõ tâm ý của Tư Mã Đạo Tử đối với hấn. Hừ! Ta khẳng định Lưu Lao Chi hiện tại đang hồi hận, nếu hấn không bội phản ta, sao lại lọt vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan này chứ?”.

Hầu Lượng Sinh ngẫm thất kinh, lại không dám nói gì.

Hoàn Huyền tựa như đã quên đi sự tồn tại của gã, ngửa nhìn bầu trời đêm, một hồi sau mới như sực tỉnh lại: “Đi về đi!”.

Hầu Lượng Sinh lòng dâng cảnh báo, biết Hoàn Huyền lại có chủ ý mới. Chủ ý mới của y chính là nguyên nhân đem đến tai nạn cho phương Nam.

- o O o -